

ANGERS — SAINT JOSEPH

Kisapaként 2 tanévnyi időt éltem Franciaországban, azon belül is Angers-ban, mely egy Loire parti város a maga középkori várával és kb. 250 ezer lakosával. Nagyon hangulatos, élhető megyeszékhely, mely a többihez hasonlóan szintén birtokol egy gótikus székesegyházat és még jó néhány vele egyidős, vagy éppen fiatalabb templomot.

Az egyik Angers-i templomról, a Saint Josephról szeretnék most írni néhány gondolatot, hiszen Saint Joseph — Szent József ünnepe lesz március 19-én. Ő a patrónusa a mi templomunknak és annak is, mely az előbb említett francia városban található, s amelyhez szép emlékek fűznek.

Angers-ba való megérkezésem után pár nappal elkezdtem felfedezni a város még nem látott részeit. Egy őszi délutánon eljutottam a szálláshelyemtől alig pár utcára levő Saint Joseph-templomhoz, melyet, ha szemből közelítünk meg, akkor rögtön észrevehető, hogy látványával ural egy utcát. Mivel én más irányból érkeztem, így a templom egyszer csak ott volt előttem.

Neogótikus stílusban épült 1846 és 1851 között. Már kívülről lenyűgözött a formája. Valahogy így vagyunk mindannyian Szent József személyével is, hiszen jóformán nem is ismerjük. Tudjuk, hogy Mária jegyese volt, mert az evangélium hirtelen ezt elének „dobja”. Hogy ki is volt ő valójában, hogyan lett Mária jegyese, milyen kapcsolatban voltak egymással, ezeket nem tudjuk.

Bementem a templomba. Érdekes, hogy a francia templomok döntő többsége nyitva van, teljes egészükben bejárhatók. Nincs mit ellopni be-

lőlük. Viszont annál több mindenre lehet rácsodálkozni bennük, hiszen jó részük román vagy gótikus stílusú épület. Szeretném, ha a mi templomunk is teljesen nyitottá válna, ha nem csak belesni lehetne a homályos üvegablakokon át. Éppen így Szent József életét is homály fedi. Alig-alig látunk belőle valamit, csak amit éppen kinyit számunkra az evangélium. Pedig József élete Jézus felnevelése révén igencsak érdekes lehetett.

Visszatérve az előző gondolatomhoz, bementem a templomba. Rögtön magával ragadott a belső tág tér

tett Istennel? Hiszen felesége az a nő volt, aki megszülte az Isten Fiát. Fia volt a második isteni személy. Álmában nem egyszer beszélt Isten angyalával. Mily csodában volt része Józsefnek! Valószínűleg nagyon jó, mély, személyes barátja volt Istennek. Imaéletéről tehát nem tudunk semmit, de nem is feltétlen kell, hogy tudjunk róla, hiszen József nem kirakathívó volt. Nem játszotta meg magát, és nem ömlengett ima címszó alatt. Nem kereste a feltűnést, hanem az „igaz”-ságra törekedett, amit meg is jegyez róla az evangé-

és a csend. Ebbe a templomba nem jártak kíváncsi turisták. Teljesen egyedül lehettem a világos, egyszerű, hatalmas templomban. Rögtön beleszerettem. Ez az én templomom! Itt nem zavar a tömeg. Itt nyugodtan lehet találkozni és beszélgetni az Úrral. Gondoljunk most egy picit József Isten-kapcsolatára! Milyen lehetett az imaélete? Hogyan beszélge-

lium. József igaz volta és a miénk is a személyes, mély, intim Isten-kapcsolatban található. Az Úrral való párbeszédünk a rejtekben zajlik titkos szavakkal. Nem tartoznak ezek a szavak senkire. És amit Isten válaszol, az is csak a miénk. Nem mindenki értené azt, amit személy szerint nekünk mond az Úr.

(Folytatás a 2. oldalon.)

HOGY IS VAN EZ A LITURGIÁBAN?

Örülök, amikor a nemtetszések bombáinak felrobbantásai helyett bátran szembenézve velem meg merik kérdezni, hogy „Isti atya, miért van mostanában a templomban a liturgiában az, hogy...”. Jelen lapszámunkban is választ szeretnék adni néhány kérdésre.

Miért van az, hogy a felolvasók nem a faragott olvasóállványon olvasnak, hanem a lenti ambónál (felolvasóállvány)?

Praktikus okokból döntöttem így, ugyanis a faragott olvasóállvány sötét, és ebből kifolyólag nehezebb látni a felolvasandó szöveget. Az oltár melletti ambó pedig fentről megvilágítást kap, elősegítve a pontos olvasáshoz szükséges jó látást.

Miért van az, hogy mostanában hol így, hol úgy vannak felkapcsolva a lámpák?

Ennek oka a hangulatteremtésben van. Szeretem, ha a liturgiának hangulata van, amit többek között a különböző fényekkel lehet elérni. Ezért hol csak gyertyák égnek, hol csak egyes lámpacsoportok világítanak. Fontosnak tartom, hogy a liturgia tere különbözzön a megszokott életterünkétől. Fontos, hogy lássunk a szemeinkkel, de még fontosabb, hogy lássunk a lelkünkkel. A liturgia fényei Istenhez szeretnének közelebb vinni bennünket.

ANGERS — SAINT JOSEPH

(Folytatás az 1. oldalról.)

A Saint Joseph-templomba jártam misére, és papként ide visszatérve szintén itt miséztem. Csendben, szűk baráti körnek. A hétköznapi esti szentmisek csendessége, és a megszokott ismerős arcok nagyon tetszettek nekem. Felfedezhettem a hétköznapi Istent. József életéről szinte semmit sem tudunk. Csendben meghúzódik Jézus és Mária mögött. Hétköznapi, semminek látszó ember. De ha jobban belegondolunk, ez a hétköznapi, semminek látszó József mutatja meg igazán a köztünk lakó Isten arcát. Hiszen Isten sem játssza meg magát, a minden-

Miért van az, hogy a csütörtök reggeli csendes misék a mellékoltároknál zajlanak?

A mellékoltárok építése középkori találmány. Manapság már nem igényel ilyesmit a liturgia. Viszont ha tanulmányozzuk a régi liturgiát, akkor sok értéket felfedezhetünk benne. Azért misézem a mellékoltároknál, mert egyrészt hangulata van. Eltér a megszokottól. Újdonságszámba megy manapság. Továbbá egyfajta templomon belüli záródoklat is egy szenthez, egy eseményhez, hittitokhoz.

Miért van az, hogy lemegyek a padok közé prédikálni?

Azért, mert szeretek kicsit lazábban beszélni, jobban kontaktusba kerülni a hívekkel. Közelebb menve sokkal jobban látom az arcokat, és ami azokra kiül. Nem is beszélve arról, hogy jobban meghallom a félig hangosan elsütött kommenteket is. Szerencsére mostanság ilyen élményem nincs. Röviden, személyesebb a tanítás, ha közelebb helyezkedem a hallgatósághoz.

Miért van az, hogy a szentmise elején állunk a könyörgés végéig, miközben máshol már az Uram, irgalmazz alatt leülnek?

Erre a válasz az előírásokban található. A szentmise bemutatásának van szabályzata, azaz előírja a rendtartás azt is, hogy mikor állunk, ülünk

hatóságát. Közöttünk jár-ke, és sokszor valóban semminek látszik egy gyermek, egy hajléktalan, egy falevél vagy illatos tulipán formájában, vagy éppen a szívünkben mint érzés, vagy gondolat, vagy a gyóntatószékben mint szavak, feloldozást hirdetve. Isten nem más, mint egy Szent József. Krisztus nem más, mint földi apja, József, mert Krisztus — Pál szavaival — leveti istenségét, önmaga háta mögé bújlik, is éli rejtett istenségét köztünk.

Örülök, amikor ismét beléphetek a Saint Joseph-templomba, és még jobban örülök, amikor a hétköznapi Istennel találkozhatom Szent József közbenjárására. Ámen.

Isti atya

stb. A rendtartás azt írja elő, hogy állnunk kell a kezdő könyörgés végéig. Én fontosnak tartom, hogy ezt az előírást betartsuk. És nem azért jelentős számomra az állás, mert előírás, hanem mert a testtartásunk is kifejezi azt, amit közben a szavainkkal kimondunk vagy éneklünk. A bűnbánati rész az Uram, irgalmazzal együtt megköveteli a térdelést, mély meghajlást vagy éppen az állást. Mert a hétköznapi életünkben is elvárjuk, hogy aki bocsánatot jön kérni, az álljon és ne ülve, vagy fekvve tegye ezt. Akkor pedig elvárható, hogy amikor Istentől kérünk bocsánatot sorozatos vétkeinkért, akkor megtiszteljük Őt azzal, hogy felállva tesszük ezt. A Dicsőség és könyörgés pedig megint csak igényli az állást, mert így leszünk összhangban a kimondott szavakkal Isten irányába.

Isti atya

MISEREND

PROGRAMOK A NAGYBÖJT BEN

Március 1., nagyböjt 2. vasárnapja.

Március 13., péntek: Ferenc pápa megválasztásának (2013) évfordulója.

Március 19., csütörtök: Szent József főünnep. Ünneplés szentmise a Szent József-templomban.

Március 25., szerda: Urunk születésének hírüladása. Ünneplés szentmise a Szent József-templomban.

Március 29., vasárnap: virágvasárnap, az Úr szenvedésének vasárnapja.

Április 2., nagycsütörtök: 10.00-kor Kaposváron krizmaszentelési mise; 18.00-kor esti mise az utolsó vacsora emlékére a Szent József-templomban.

Április 3., nagypéntek: 17.00-kor keresztúti imádság a Szent József-templomban. 18.00-kor Urunk szenvedésének ünneplése a Szent József-templomban.

Április 4., nagyszombat: este a húsvéti vigília szertartása.

Április 5. húsvétvasárnap.

SEGÍTŐ KEZEK

Utazásaink során varázslatosnak tűnnek a távolban elsuhanó falvak, települések templomaikkal s azok ég felé szökő tornyával, amelyek Isten dicsőségét hirdetik.

A Szent József-templom három évszázada fogadja a nagykanizsai hívet hitet, reményt, vigasztalást nyújtva számukra. A múltban nagy szeretettel vették körül a városiak és a környék falvai a ferences barátokat, akárcsak később az egyházmegyes atyákat. Mindig nagy becsben tartották templomukat. Napjainkban is gyönyörködhetünk külső szépségében, valamint a barokk stílus legpompásabb elemeivel: stukkóival, szobraival, freskó és olajfestményeivel és más eszközeivel pompázatosan felöltötött belső tereiben úgy, ahogy azt az egykori ferencesek megálmodták és megalkották. Mai szépsége, jó állapota a pár évvel ezelőtti nagy felújításnak köszönhető. Persze kisebb-nagyobb javítások ilyen patinás épületnél mindig adódnak.

A hetente szentmisére járó több száz ember természetesen tartja tisztaságát, rendezettségét. Ezen túl más események: ünnepek, kirándulócsoporthoz látogatásai, esküvők stb. nyomán adódnak bizony napi tennivalók, feladatok. Ha mégis gondol valaki erre, azt hiszi, hogy egy-

két ügyis ráérő idő, istenfélő asszony néha leporolja a padokat, szobrokat. Bizony nem így van!

Az Alsótemplomban fiatal és középkorú hölgyekből alakult egy ösztetartó kis közösség a templom ápolására, gondozására. Tagjai: Novák Istvánné Margitka, Mércz Józsefné Marika, Kránicz Istvánné Ilike, Plánki Ferencné Terike, Csanádi Jánosné Magdi, Szűcs Zoltánné Marika, Szabó Józsefné Anca és Babati Kati.

— Mi a szép, tiszta templom ajándékát próbáljuk nyújtani hétről-hétre — mondja a közösség legfiatalabb tagja, Sólyomné Babati Kati. — Nemcsak templomunk rendbetételéről szól a mi munkánk. Ha kell, mosunk, vasalunk, virágot ültetünk, gyomlálunk stb. Ezek az asszonyok az én szememben igazi hétköznapi hősök. Félreteszik a családi gondokat, nem törődnek a hát- és derékfájással, magas vérnyomással. Jönnek, és alázattal szolgálják az Urat és embertársaikat. E kis csapathoz jómagam csatlakoztam legutoljára. Azt tapasztaltam, hogy örültek nekem, szeretettel fogadtak. Rendszeresen mentem, segítettem, dolgoztam. Azt vettem észre, hogy várom a heti egyszeri alkalmat, amikor találkozzunk. Hogy miért? Mert itt megtapasztaltam az igazi közösségi

érzést. Segítjük egymást, ha mással nem tudjuk, kedves szóval, imádsággal vagy csak egy kézfogással, mosollyal — folytatja vallomását.

— Másfél éve nem csatlakozott hozzánk senki, pedig elkelve a segítség! Ha valakinek van kedve, szeret tenni-venni, jöjjön közénk, szeretettel várjuk! Jó lenne, ha mindenki tartozna valamilyen közösséghez, amely a plébániánkon működik! Szeretettel gondolunk azokra a társainkra is, akik a filiák: Palin, Bagola, Sánc templomaiban tevékenykednek ugyanilyen szorgalommal.

Jézus nem nagy dolgokat vár tőlünk, hanem kicsiket nagy szeretettel. Nem az számít, hogy mennyit adunk. Az számít, hogy mennyi szeretetet adunk bele az ajándékba. Hiszem, hogy örül mennyei Atyánk, amikor ezek az emberek szívvel-lélekkel teszik a dolgukat templomában. Tegyük együtt a jó és hasznos dolgokat Isten dicsőségére és testvéreink javára! — fejezi be hitvallását.

Kedves Olvasó! Kérem, a templomajtón belépve, Urunkat köszöntve, tekintsünk kicsit körül, és jusson eszünkbe az a kis csoport, amely szombat reggelenként és szükség esetén máskor is lelkesen, boldog szorgalommal végzi önként vállalt dicséretes munkáját Istenünk dicsőségére, Isti atya és mindnyájunk meglegedésére! Köszönjük szépen!

Mónai Zsuzsanna

ÚTON EMMAUSZUNK FELÉ...

Életünk útján előbb-utóbb akadnak események, amelyek megtorpanásra készítetnek. Gondolatokat ébresztenek, s mivel nem tudunk mit kezdeni a történekekkel, elindulunk Emmauszunk felé.

Egyedül bandukol az én és a másik én Emmausz felé, hogy eltemesse a meghalt reményt. Az úton tanakodnak, beszélgetnek, vitatkoznak, kérdezik egymást ők ketten: az én és a másik én. Hangjukból az értetlenség, a fájdalmas szomorúság cseng ki. Miért történt mindez? Pedig azt gondoltuk, hogy... Nem, nem lehetséges, hogy velem essen meg, amikor mindent megtett...

— Emlékszel, mit mondott? Ha ezt és ezt teszitek, akkor... — mondta az én a másik énnek —, s mégis mi történt? Elhagytak. Minden reményem feloszlott. Ott van a szomszéd is. Soha senkinek nem ártott, s most a rák terhe gyötri. Talán fel sem épül már. Nem is szólva legbensőbb barátomról. Őt is elvitte ez a súlyos kór. Miért pont őt? Mit vétett? És közeli ismerősöm? Félbénán fekszik. Agyvérzés. Szólni sem tud.

— Ugye becsapottnak érzed magad? — szólt a másik én.

— Igen, nagyon is.

— Egyetérték veled teljes mértékben. Lehet ezt tűrni, elviselni, ami a közeli és a távoli környezetünkben van? Háborúk, hatalmaskodás, nők, gyerekek megerőszakolása, üldözések, erőszak, menekülők ezrei. Tele van a Föld igazságtalansággal, nem-hogy szabadulással. Menjünk csak Emmauszba! Nem maradt más, mint felejteni a jelent, elmenekülni, s vigaszt lelteni máshol...

— Igazad van. Menjünk, siessünk, hagyjuk magunk mögött ezt az élhetetlen valóságot, ahol annyi a baj, a gyötrelem, a szenvedés! Semmi sem változott. Volt osztálytársammal futottam össze a minap, s elmesélte azt a sok sikertelenséget, ami érte. Megbélyegzettnek érzi magát gyerekkora miatt. Nem lépett a bűnözés útjára, mint sok más hasonló sorsú fiatalok, de a nem éppen ideális családi hát-

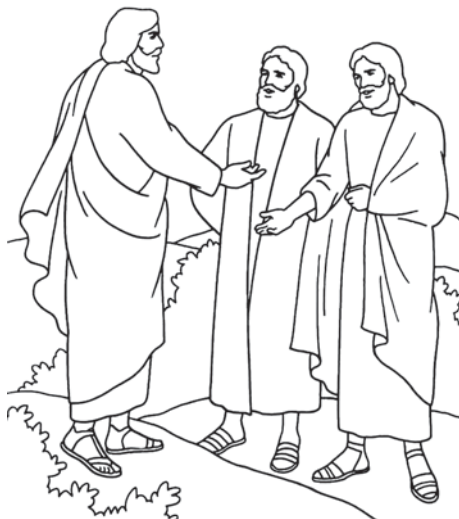
tér meghagyta rajta a nyomát. Szomorú volt. Nem lehet ezt bírni, sem megérteni, hát még elfogadni.

S ment tovább Emmausza felé vigaszt keresve. Oda tartott az én a másik énnel, mígnem egy ismeretlenre figyelt fel. Észre sem vette eddig, hogy vele tart, s csendben hallgatja panaszos kifakadásait. Végül megszólalt az idegen vándor:

— Miről tanakodtok?

Nem bírta tovább. A másik énnel együtt szomorúan megállt, s keserű lázadásban tört ki. Ezzel a zsörtölődő monológ párbeszédé szelődött.

— Hát lehetséges, hogy nem látsz?

Honnan való vagy, hogy nem észleled, tapasztalod mindazt, ami az életben körülvesz: fájdalom, szenvedés, elválás, igazságtalan sorsok, betegségek...? Nem is sorolom tovább. Minek? Felesleges. Beszéltek ugyan valakiről, aki állítólag mindentől megszabadított volna. Követtem is, de most minden összeomlott bennem. Pedig annyira bíztam, hogy ő lesz a szabadító. Bíztam, de most leroskadtam. Vége mindennek. Meghalt, eltűnt, mert a sírját is üresen találták. Ezért megyek Emmauszba. Ott keresek vigaszt.

Az idegen vándor elgondolkodva hallgatott egy pillanatig. Ismét elindult, az én és a másik én pedig követte válaszára éhesen, mígnem, szinte kiáltva megszólalt:

— Milyen oktalan és késedelmes a szíved az Írásokban foglaltak megér-

tésére! Hát nem ezeket kellett elszenvednie a Szabadítónak ahhoz, hogy Atyja dicsőségébe léphessen? (Vö. Lk 24,25-26)

— El kellett szenvednie?

— Igen. S tudod mit? A kiüresedés folyamatát (vö. Fil 2,6-7). Ő is ember volt, s mint ilyen, képtelen a teljes önküresítésre önmagában, egyedül. „Segítség” kell! Ezt adják meg a személyes és általános történelemből keresetlenül adódó apró halálok, maga az élet sodrása, folyamata. Kell valami külső tényező, ami a rejtett energiákat napfényre hozhatja az igen-t mondáson keresztül. Az eseményeket azonban a történelem irányítja.

— Miért hívják mégis Szabadítónak őt, akiben reméltünk, ha mindez megmaradt?

— Ő nem azért jött, hogy elvegye a halált vagy a szenvedéseket, hanem hogy megváltsa azt, értelmet adjon annak. Üressé tegye a halál sírját. Életében ugyan sokakat meggyógyított, de az csak külső jele volt a belsőnek. Legtöbbször hozzátette: hited (a te igened) megszabadított. Ilyenkor a belső szabadulás, gyógyulás külső jelei mutatkoztak meg.

Ott van annak az asszonynak az esete, aki utánament a farizeus házába (vö. Lk 7,36-50). Semmiféle testi baja nem volt, mégis a vége ez lett: „A hited megszabadított téged: menj békével.” Az a nő halott volt, de életre kelt, megszabadult a halál fogságából. Kiüresítette sírját, amikor a bűn helyébe a szeretetet vitte: „sok bűne bocsánatot nyert, mert nagyon szeretett” (Lk 7,47).

Azért jött tehát, hogy mindaz, ami az ember életében a „nem” volt, amit a bűn tönkretett, azt „igenné” alakíthassa, s ezzel lehetővé tehesse sírja üressé válását, vagyis: ne kelljen ott maradnia örökre. Péter is kiüresítette sírját, amikor a hármastagadás, a hármastagadás „nem” helyébe a hármastagadás helyezett (vö. Jn. 21, 15-17).

Majd így folytatta az ismeretlen vándor:

— Az ember ugyanis, miután azt tette, amit nem kellett volna, vagyis megrendült bizalma Alkotójában, eltávozott Istentől, elrejtőzött színe elől („Az ember és felesége elrejtőztek az Úr színe elől, amint meghallották az Úr szavát.” Ter 3,8; „Felkelt erre Jónás, de azért, hogy Tarsisba meneküljön az Úr színe elől.” Jón 1,3), de nem talált más helyet, mint a halált. Pont azt, amitől Isten óvta („Azon a napon, amelyen eszel a jó és a gonosz tudásának fájáról (eltávozol tőlem), meg kell halnod.” Ter 2,17), s amitől ő maga is tartott, félt („azért nem ehetünk a fa gyümölcséről, hogy meg ne találjunk halni” (meg ne fosszuk magunkat Isten jelenlététől) Ter 3,3). Nem maradt más rejtekhely, csak a sír („Jónás a hal gyomrában volt három nap és három éjjel” Jón 2,1), ott csak nem keresi, oda csak nem megy utána a halhatatlan. Nem férne el a halandóság szűk zárkájában. Tévedett. Nem ismerte még Istene örült, ingyenes szeretetét, aki „úgy szerette a világot (az embert), hogy egyszülött Fiát adta, (küldte) hogy mindaz, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (vö. Jn 3,16). Az ember vágyakozott Isten után kezdettől fogva. („Éva ismét fiút szült, és elnevezte Szetnek. Szetnek szintén született fia, ezt Enósnak nevezte el; ő kezdte segítségül hívni az Úr nevét.” Ter 4,25-26) Isten azonban előbb kereste az embert („Ádám, hol vagy?” Ter 3,9). Nem tudott létezni az ember barátsága nélkül, ezért szüntelenül szólította, szövetségre is lépett vele, végül az utolsó lehetőséget kínálta: ő maga is sírba szállt, halandóvá lett, s vállalta a halál következményét, a magányt, az Istentől való távolságot. Minden halál ugyanis magában rejti az elhagyatottságot. El kellett tehát szenvednie a halált, méghozzá ártatlanul. Jogtalanul halt meg (vö. Lk 23,41), s pont ez a körülmény ösztönözte a szeretet legfelsőbb fokára való jutás kifejlesztésére. A végsőig való szeretetre (vö. Jn 13,1). A sírba lépett, s ott találta az embert, s mind a mai napig ott talál mindenkit, ott vár mindenkire, ott, a választás helyén. Az ember választhatja a jobb vagy a bal lator sorsát. Mondhatja:

emlékezzél meg rólam, vagy szabadíts hát meg minket is, meg magadat is... (vö. Lk 23,39-43). Ha az Emberfia kiüresítette önmagát, az embernek is ezt kell tennie. Az Emberfiának a saját messiási képét kellett átformálnia, amit ő is az Írásokat olvasva vett át. Aztán lassan-lassan megértette Atyja szándékát (vö. Lk 9,22; 31). Nem az embernek kényelmes, hatalommal rendelkező, azt osztogató, s ezzel a hatalmat növelő Istent kell tanúsítania, hanem a szerető Atyát, aki szeretetőrültségében saját Fiát küldte a halálba (vö. Mt 21,37).

Haladtak az úton, az idegen, az én és a másik én, s miközben ő beszélt, egyre világosabbá lett minden. Az én felfogta, megértette, mindezt el kell tudni szenvedni. Ezek azok a halálok — betegségek, szereteteink távozása, családok összeomlása, sikertelen sorok, az élet igazságtalanságai és mi egymás — amikbe be kell lépni, mert az embernek ki kell üresítenie önmagát, elsősorban hibás Isten-képétől kell megszabadulnia. Az általa, általunk elképzelt, földi nyavalyáktól megszabadító hatalmas uralkodó, a csodátévő Isten képét fel kell cserélni a végsőig szerető, alázatos, piciny Isten képére, aki annyira kicsivé tudott csökkenni, hogy „elfért” a sírban is. Összezsugorodott, mert isteni mivoltához nem ragaszkodott, mint zsákmányhoz... (vö. Fil 2,4). Ott, a megváltott halál sírjában vár rá, a szomszédjára, a barátjára, a kedves ismerősére, mindenkire, s mivel tiszteletben tartja a vele, velünk teremtett emberi szabadságot, felteszi a kérdést: mit választasz?

E gondolatokat pörgetve kis agyában célba értek. Szíve már átmelegedett, lángolt, békét hordozott. Meg is hívta vacsorára az idegen vándort, akit aztán vacsora közben hirtelen felismert, de ő eltűnt szeme elől, mégis tudta, vele maradt. Felismerte, mert megváltozott belül. Azonnal vissza is fordult. Már nem volt szükséges eltemetni meghalt reményét. Tudta, hogy őt kell tanúsítania (vö. ApCsel 1,8). Hallotta is bensejében tanácsát: Ugyanazt az érzést ápolj magadban, amely Krisztus Jézusban is megvolt (vö. Fil 2,5).

A visszaúton is vele volt, tovább magyarázta — immár a szívében — az Írások értelmét. Elmondta, az út a halál jól elszenvedésének képességéhez hosszú. Neki is időbe telt. Segítségére az ima volt (vö. Lk 3,21; 5,16; 9,18; 9,29; 11,1; 22,41; 22,43). Sőt, amikor a végső próba ideje közelgett, még pörölt is Atyjával, mint minden normális ember. „Imáit és könyörgéseit nagy kiáltással és könnyhullatással bemutatta annak, aki megszabadíthatta őt a haláltól.” (Zsid 5,7) „Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a kelyhet... aztán a halállal tusakodva még buzgóbban imádkozott. Verejtéke olyan lett, mint a földre hulló vér cseppjei.” (Lk 22,42-44)

Az én és a másik én ízlelgette e szavak értelmét. Egyre nagyobb béke és öröm töltötte el a szívét, miközben fülében visszhangzott: „Ugyanazon érzést ápoljátok magatokban, mely Krisztus Jézusban is megvolt” (Fil 2,5).

Amire visszaért életsorsa jelenébe, benseje átalakult. Letérdelt előtte, s szemét rá emelve így szólt: Jézus, emlékezzél meg rólam... (vö. Lk 23,42), és megpróbálta jól élni a rosszat, azokat a kis halálokat, amelyek elvisznek a szükséges kiüresedésre, hogy helyébe a szeretet léphessen, s kitölthesse a keletkezett űrt. Kezdett megbarátkozni ezekkel a halálokkal, mert tudta, ha meg is tapasztalja az Istentől való távolságot („Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” Mt 27,46), valójában ő ott vár rá, ott fognak találkozni. Nincs többé egyedül sírjában, s ha őt választja, kézen fogva emeli ki onnan. Feltámad, sírja üresen marad, mint az Úré. („Nincs itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg a helyet, ahol feküdt.” Mt 28,6)

Ugyanazon érzést ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban is megvolt!

Maria Amata nővér

Megjegyzés: Emmauszba menni nem más, mint megvigasztalódní a sikertelenségektől, olyan szabadság reményét táplálni, amit Jézus ugyan nem teljesített be, de a történeti múltban megvalósult (vö. 1 Makk 4, 1-25).

NEOKATEKUMENÁLIS ÚT

Egyházközségünk neokatekumenális közösségének tagjai minden szerdán este 7 órakor találkoznak a plébánia Szalézi-termében. Szeretettel várják a csatlakozni vágyókat.

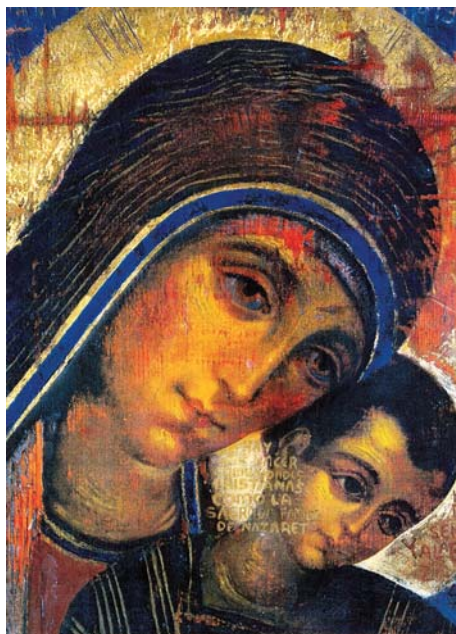
A Neokatekumenális Út az 1960-as években Madridban, Palomeras Altas barakkjainak lakói között vette kezdetét Francisco (Kiko) Argüelio és Carmen Hernadez — az Út kezdeményezői — által, akik a velük élő szegények kérésére Jézus Krisztus evangéliumát kezdték nekik hirdetni. Az idő múlásával ez a kerüigma (a Jó Hír hirdetése, az üdvösség misztériuma, ami megvalósult Jézus Krisztus halálában és feltámadásában, és megvalósul mindenkiben, akik ezt befojadják) az Isten Igéje — liturgia — közösség által formált három lábú nyugvó kateketikai szintézisben öltött testet azzal a céllal, hogy az embereket a testvéri közösségre és érett hitre vezesse. Az Út a püspökök és a plébánosok szolgálatában áll mint a keresztség újrafelfedezésének és a hit állandó nevelésének útja a hívek számára.

A Neokatekumenális Út plébániánkon különböző korú és más-más társadalmi helyzetben élő személyekből álló kis közösségekben halad — végső célja, hogy a híveket fokozatosan Jézus Krisztussal való bensőséges kapcsolatra vezesse, hogy őket az egyház aktív tagjaivá és az Üdvözítő örömhírének mindenütt hiteles tanúivá tegye. Magyarországon 36 Neokatekumenális Úton járó közösség van.

A neokatekumenális közösségeknek nagyon fontos kapcsolatban és egységben lenni a pápával. A különböző találkozókon kapott útmutatások megerősítik hitükben az Úton járókat, és segítik őket abban, hogy ez az Út az egyház megújulásának, a nemzetek újraevangelizálásának eszköze is legyen. Mi azt csináljuk a keresztség után, amit az ősegyház csinált a keresztség előtt... előtte vagy utána — másodlagos; az a fontos, hogy a keresztség élet hitelességét és teljességét vegyük célba. Ezért

is kapta az Út a nevét: Neokatekumenális Út.

II. János Pál pápa elismeri a Neokatekumenális Utat, mint a katolikus nevelés egy útját, amely megfelel a társadalomnak és napjainknak. Lelkiségünk nagyon kötődik a feltámadás titkához, hisz az egész keresztség titkának középpontja a feltámadás. Egy olyan világban, amely emberi biztonságot és földi biztonságot keres, mutatjuk be, hogy Krisztus a szilárd kőszikla, amelyre építeni kell a saját egzisztenciánk épületét,

és hogy a belé vetett bizalom soha nem hiábavaló.

Az Út negyven éve van jelen a katolikus egyházban. Jézus szavai azt visszhangozzák nekünk, hogy ne féljünk a problémáktól, ne keressünk emberi sikereket, és ne féljünk az értetlenségtől, az üldözésektől! Inkább bátorítanak minket, hogy bizalmunkat egyedül Krisztus hatalmába helyezzük, vegyük fel keresztségünket, és kövessük a Megváltónk nyomát!

Az Út gyümölcsei: élő közösségek a plébániákon, ahol a testvérek hallgatják az Isten Szavát, ünneplik az Eucharisziát, mutatják a hit jeleit; családok, akik nyitottak az életre; itinerek, akik elhagynak mindent, hogy hirdessék a megfeszített Krisztust; papi és szerzetesi hivatások a fiatalok

között; missziós családok, akik idegen, pogány környezetben mindennapi életükkel evangelizálnak.

Az Isten Igéjére való visszhang, az Euchariszián való részvétel lehetővé teszi a Szent Titokba való lépcsőzetes bevezetést; megújítják a plébánia életét érett keresztyének révén, akik képesek az igazságról radikálisan megélt hittel tanúságot tenni. Az Út alkalmas arra, hogy az elkereszténytelenedett területeken hozzájáruljon az egyház szükséges újjáépítéséhez, az embert a kinyilatkoztatott igazságnak való engedelmességhez vezetve.

A pogány területek újraevangelizálásában több mint ezer missziós család és Missio ad Gentes közösség vesz részt. Ezek a családok és közösségek a történetükkel tesznek tanúságot arról, hogy az Úr nem hagyja el azokat, akik őrá bízzák magukat. Az ő életükben konkrétan megvalósul a hegyi beszéd tanítása: „Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá. Ne aggódjatok a holnap miatt, a holnap majd gondoskodik magáról.” (Mt. 6,33-34)

A Neokatekumenális Úton járó közösségekben gyakori a sokgyermekes család, akik nagy figyelmet fordítanak a hit gyermekeknek történő továbbadására. A Magyarországért felelős itinerek és az általuk irányított katekétá csoportok időről-időre felkeresik a püspököket, járják a plébániákat, és beszélnek az Útról, annak ajándékairól. Az Út — a püspök engedélyével — felnőtteknek szóló katekézissel indul ott, ahol a plébános ezt kéri. A Neokatekumenális Út három pilléren épült, Ige, liturgia s közösség, és ezen keresztül az emberek lépésről-lépésre újra felfedezik keresztségük értelmét és gazdagságát. A plébániákon az Út úgy jelenik meg, mint a megújulás eszköze; egy karizma a kis közösségeken keresztül, ahol a közösségekben megjelenik az egyház, mint a feltámadt Krisztus teste, aki az örök életet adja az embereknek.

Ezekben a közösségekben tényleges tapasztalat, hogy a különböző helyzetből érkezett embereket az Is-

ten Szava hívja és tartja össze. A közösségekben élő testvérek életének láttán az egyháztól már teljesen elszakadt fiatalok és idősek, megkeresztelt és keresztleetlen emberek visszajönnek az egyházba, papi és szerzetesi hivatások ébrednek, régen felbomlott házasságok újból felélednek, fiatal házások vállalják a születendő gyermekeket.

A katekézisek előtt, az Úton régebben járó testvérek utcai misszióban kettesével járva, személyesen hívják az embereket az induló katekézisre. Az a tapasztalat, hogy az emberek bizalommal fordulnak a katolikus egyházhoz.

Hirdetjük, hogy Krisztus mindenkét szeret, és őbenne mindannyian meghívottak vagyunk az örök életre. A közösségek igeliturgiákat tartanak, és ezeken a Szentírást fürkésztve vizsgálják, hogy mit jelentenek az ember számára a remény és a jövő szavak.

2006 óta minden nagyböjti vagy húsvéti időszakban, vasárnap délutánonként a közösségek — a világ összes neokatekumenális közösségéhez hasonlóan — összegyűlnek plébániájukon, imádkoznak, olvassák az Apostolok Cselekedeteit, és kettesével ki- mennek az utcákra, a kórházakba, a szórakozóhelyekre hirdetni a jó hírt,

Krisztus feltétel nélküli szeretetét. Ebben a misszióban mindenki tapasztalja: az örömhír hirdetése segít a megtérésben, és az embereknek nagy szükségük van arra a tiszta szóra, amit az egyháztól kaphatnak. Az újra evangelizálás ezen eseményein nagyon sok ember vesz részt.

A közösség tagjai 18 éve járják az Utat, melyet Isten vezet. Kicsi a létszámunk, de reméljük, hogy az elkövetkezendő katekézisek alkalmával számunk megsokszorozódik. Isten hívott bennünket erre az útra, és mi fogadalmunkhoz híven mindig követni fogjuk őt.

Nagy Miklósné

„ENGEDJÉTEK, HOGY JÉZUS MEGGYÓGYÍTSON!”

Ferenc pápa február 8-án, vasárnap a szentmise homíliájában a napi evangéliumhoz fűzte gondolatait, mely Jézust galileai működése közben mutatja be, amint a zsinagógákban tanít és ördögűzéssel gyógyít. Tanít és gyógyít — az Úrnak e kettős alapvető tevékenységét elemezte a pápa szabadon fogalmazott homíliájában.

kérdezi: „Hogyan tudom hallgatni őt, az ő tanítását?”, azt mondom neki: Olvasd az evangéliumot! Keresd őt az evangéliumban! Ez a szokás hiányzik még az életünkől: induljunk el Jézus Szavának a keresésére az evangéliumban! Ezért nagyon fontos — hangsúlyozta a pápa —, hogy legyen nálunk, a zsebünkben a Szent-

— A második az, hogy Jézus gyógyít. Engedjük, hogy meggyógyítson minket! Mindnyájunknak vannak sebei: lelki sérülések, bűnök, ellenségeskedés, féltékenység, talán nem köszönünk valakinek... Igen, ezeket a sebeket be kell gyógyítani. De hogyan? Imádkozzál, és kérjed Jézustól, hogy ő gyógyítsa meg!

Nagyon szomorú, amikor egy családban valami ostobaság miatt a testvérek nem beszélnek egymással, mert a Gonosz egy egész világot gyárt ebből a kis ostobaságból. Így aztán az ellenségeskedés megy tovább, némi évekig tart, és szétrombolja azt a családot. A szülők attól szenvednek, hogy a gyerekek nem beszélnek velük, vagy az egyik gyerek felesége nem szól a másikhoz, és így tovább, féltékenység, irigység. Mindezt a Gonosz műveli a magvetésével.

Az egyetlen személy, aki elúzi a démonokat, Jézus! Egyedül ő tud gyógyítani. Ezért mondom nektek: Engedjétek, hogy Jézus meggyógyítson benneteket! Mindenkinek van sebe, nemcsak egy, hanem kettő, három, négy, tíz vagy húsz! A gyógyításhoz meg kell nyitnod a szívedet, és ahhoz, hogy a szíved megnyíljon, imádkozz! Uram, gyógyítsd meg ezt a sebemet! Ha kérjük ezt a kegyelmet tőle, akkor ő ezt megteszi nekünk — zárta homíliáját Ferenc pápa vasárnap délután a kelet-római plébánián tartott szentmise során.

(Forrás: Magyar Kurír)

Keresd az Urat az evangéliumban, ott tanít!

— Ő jelen van most is köztünk ezen a szentmisén, mert valójában itt ő a vezető, ő a pap, aki felajánlja az áldozatot az Atyának, és ő a szónok, aki prédikálja az evangéliumot — mondta a Szentatya. — Ha valaki azt

írás, legalább az evangélium, és amikor időnk engedi, nyissuk ki. Akkor és ott az Úr szól hozzánk. Hagyjuk, hogy az Úr tanítson bennünket, hallgassuk az Urat! Ez az első pont.

A gyógyításhoz nyisd meg szíved, és ahhoz, hogy a szíved megnyíljon, imádkozz!

CSALÁDAKADÉMIA A PLÉBÁNIÁNKON

Ahogy előző újságunkban hírt adtunk róla, a Családkadémia (CSAK) 11. évfolyamában résztvevő házaspárok 2014. november 29-én Kaposváron, a Nagyboldogasszony Római Katolikus Iskolaközpont Korkápolnájában tartották küldetésünnepüket.

De mi is az a Családkadémia, azon belül is a családtréner-képzés?

Házaspárok számára nyújt lelki segítséget két éven keresztül. Az első évben saját kapcsolatukat erősítik, élük meg hónapról hónapra minél örömtelibben. Ezt az elhangzó előadások meghallgatása és kettesben való megbeszélése segíti. Utána a házaspárok egy őszinte körben megosztják egymással gondolataikat, hogy mi érintette meg őket a hallottakból. Az első évben hat hétvége és egy nyári hét alatt 18 előadást fogadnak be a jelenlévők. Amíg a házaspárok az előadásokat hallgatják,

tanulják meg, és minden alkalommal gyakorolnak 5 perces kis előadásokkal.

Kilenc házaspár vett részt a kaposvári képzésen, s alakult baráti, lelki közösséggé. A képzés évente 6 hétvége és egy nyári hét, ahol alig fordult elő hiányzás, mindenki örült, ha jöhetett, s a két év alatt 5 baba született a csoportban! A családtréner-képzés végén két vizsgát tettek a házaspárok, ezt követően a küldetésünnepen Balás Béla püspök atyától kapták meg diplomájukat. Az első vizsga egy alkalom (házibeszélgetés) megszervezése az otthonukban vagy a plébánián, ahová apostoli lélekkel meghívják házaspárokat egy előadás meghallgatására és feldolgozására. A második vizsga a saját „szív-témájukból” készített előadás megtartása egy ilyen körben.

Plébániánk most végzett családtréneri, Horváth Tamás és Tűzkő Klári

plébániánkra. Mester Balázs és Judit annak járt utána, hogy melyek azok a banánhéjak, amelyeken elcsúszhatnak a házasságok... S idézik Tilmann atyát, „A jó házasság nem szerencse dolga, hanem két ember megfeszített munkájának gyümölcse!”

A családos közösség a későbbiekben szeretné folytatni a hagyományt, és újabb előadó párokat meghívni plébániánkra. Várjuk olyan házaspárok jelentkezését, akik szívesen hallanának hasonló, házaspárokat érintő témákról, és szeretnének eljönni ezekre az alkalmakra! A következő előadás március végén várható.

Érdeklődni Horváth Tamásnál és Tűzkő Klárinál lehet az alábbi elérhetőségeken:

Telefon: +36 20 4662449

E-mail: klaratuzko@gmail.com

JELENLÉT VAGY BETOLAKODÁS?

Sokszor elvárások gyűrűjében élünk, melyeket szüleink támasztanak felénk. Meg kell-e ezeknek felelnünk? Mi lehet a jó megoldás?

Amíg a gyermekek ki nem repülnek a családi fészekből, addig egy egységet alkotnak a szülők és csemetéik. Amint azonban külön háztartást kezdenek el vezetni a felnőtt gyermekek (meházasodnak vagy a munka miatt elköltöznek), máris egy külön, önálló család kezdi el működését.

A házasságban nincs helye egyik fél szüleinek sem. Egymással kötöttek házasságot, és nem az anyóssal vagy az apóssal. A férfinak a felesége oldalán van a helye. Nem megy tehát haza, hogy az édesanyja főzzön neki valami jót. Amikor azt mondja a férj a feleségének, hogy „A tied vagyok.”, akkor az nem játék. Egymáshoz tartoznak. Ha nézeteltérés van a feleség és a férj édesanyja között, akkor a feleségnek van igaza! Amikor két asszony közt viszály van, akkor arról van szó, hogy kié a férfi. Az ügy, az igazság ilyenkor csak ürügy. Ha ilyenkor a férfi megpróbál közvetíteni a felesége és az anyja között, akkor a felesége elárulva érzi magát.

Kúslits Károly felvétele

majd dolgoznak, gyermekeikre fiatalok vigyáznak, különböző programokat szerveznek nekik. Így mindenki jól érzi magát, s szívesen jönnek a hétvégékre.

Amikor már jól feltöltöttek a házaspárok, s érzik, hogy mennyi kincs birtokában vannak, akkor következik a második év, ahol megtanulják, hogyan lehet erről beszélni másoknak, hogyan lehet kincseiket továbbadni. A hat alkalom során az előadás-készítés csínját-bínját, lelki mozgatóit

előadásának címe: *Küldetésetek van!*, melyről következő újságunkban olvashatunk. Plébániánkra Eszik Nándit és Katát hívták meg 2014. szeptember 27-én, hogy előadják szívtemájukat, mely az anyós-após kapcsolatot, szülő-nagyszülő témakört járja körül: *Témájukról — melynek címe: Jelenlét vagy betolakodás?* — az alábbiakban olvashatunk egy összefoglalót.

2015. január 31-én, szombat délután újabb előadó házaspár érkezett

Hogyha bármelyik szülő irányából érkezik kritika, akkor annak a szülőnek a gyermeke álljon ki a család önállóságáért, ahonnet érkezett a kritika.

Érdemes a Jóisten elé vinni a gondokat akkor is, ha nagy a baj. Egyszer hallottunk egy családról, ahol a

nyörgőre fogta: Segíts, édes Istenem! Csak ezt mondogatta egy óra hosszat. Aztán valami történt. Mintha egy hang azt mondta volna: Menj be, és most azonnal beszélj a feleségeddel! Mondd meg neki, hogy szereted, és az sem érdekel, ha a mama hozzánk költözik, de nem akarod őt elveszí-

elmentek sétálni egyet. Leültek egy padra a templom mellett, és bocsánatot kértek egymástól. Megegyeztek, hogy újra együtt fognak imádkozni, és kevésbé veszik igénybe az anyós segítségét, hogy újra nőhessen köztük az egység.

Többet ér a háttérből szeretettel körülvenni és támogatni a fiatal házaspárt, mint közvetlenül beleavatkozni életükbe, elvárásokat támasztani velük szemben.

Előlegezzék meg a szülők a bizalmat a gyermekük választottjának, hogy beteljesíthesse, amit várnak tőle!

A másik család magánéletét tisztelik: előre szóljanak, ha szeretnék meglátogatni őket, de meg lehet egyezni például fix heti egy estében is!

Ne csak felnőtt gyermeküket és unokájukat akarják látni, hanem a házastársával is törődjenek egy kicsit!

A férj és a feleség szülei szeressék a menyét, illetve a vőt úgy, mint saját lányukat, fiukat!

Ajándékozzák meg az idősebb házaspárok a fiatalabbat szabadsággal! Egyes szülők nehezen engedik el gyermekeiket, amikor azok megházasodnak. Az egyik ilyen típus az uralkodó, irányító személyiség. Rákényszerítik akaratukat mindazokra, akik ezt megengedik. A másik típusba tartoznak azok a szülők, akik az önértékelésüket abból nyerik, hogy mennyire sikeresek az életben gyermekeik. Mindkét típus beavatkozik egy már önállóan tekintendő család életébe konfliktust okozva ezzel a fiatal házastársak között.

1. Az anyósoknak és apósoknak éppen ezért azt ajánljuk, sajátítsák el a visszavonulás művészetét. Házasságban élő gyermekük megérdemli, hogy önállóan hozhasson döntést. Ha őszintén szeretnék támogatni házasságban élő gyerekeiket, akkor egyszerűen osszák meg velük elképzeléseiket és kérdezzék meg, segítséget jelentenének-e. Adjanak nekik időt a válaszadásra, és tartsák tiszteletben döntésüket! Például ne bírálják a szülőket a nagyszülők, hogyan öltöztetik, etetik vagy nevelik az unokáikat!

(Folytatás a 10. oldalon.)

fiatal házas férj nagyon nehezen viselte, hogy az anyósa nap mint nap meglátogatta őket. Persze sokat segített nekik, még a hitelük törlesztéséhez is hozzájárult. A bajok mégis egyre magasabbra tornyosultak, mert a feleség mindent édesanyjával beszélt meg, így a férj úgy érezte, kiszorult a saját házasságából. Szólt is a feleségének, de erre ő vérgis sértődött. Beszélt erről a legjobb barátjával is, sőt a gyóntató papjával is, csak a feleségével nem tudtak leülni, hogy tisztázzák a dolgokat. Végül már nem aludtak egy szobában sem. Hogy ne dilizzen be, egyre többet dolgozott. A munkába fojtotta a bánatát. Nem akart inni, de egyszer a kollégákkal mégis elment egy buliba. Annyit ivott, hogy egy nő majdnem felcsípte. Elmenekült és gyalog ment haza. A házuk előtt fölnézett az égre, és kö-

teni, és te sem akarsz elveszni! Éjjel egy óra volt. Berontott a hálószobába és mindent elmondott neki. A neje nem szólt semmit, csak átölelte és sírtak. Azt mondta, ő is szereti, és ő sem akarja elveszíteni. Aztán lecsúsztak az ágyról, ott térdeltek a szőnyegen imádkozva és könyörögve: gyere Jézus, segíts rajtunk, hogy visszataláljunk egymáshoz! Másnap annyira fájt a felesége feje, hogy elment az anyósát megkérni, hogy menjen el hozzájuk, mert a lánya rettenetes állapotban van. Az anyós azonban azt mondta: fiam, azt hiszem, most nem rám van szükség. Vegyél ki két nap szabadságot! Nektek kell rendezni a dolgaitokat. Ki is vett pár napot. A gyerekeket elvitte az óvodába, iskolába, bevásárolt, vett a feleségének étcsokit, mert ezt szereti. Aztán egész délelőtt beszélgettek. Délután

CSALÁDAKADÉMIA A PLÉBÁNIÁNKON

(Folytatás a 9. oldalról.)

2. Ne teremtsenek a szülők függő helyzetet, azaz ne ajánljanak fel olyan ajándékot, mely hosszú távon anyagilag függőséget okoz a fiatalok számára (pl. hitel törlesztőrészletének átvállalása — mi lesz, ha meghal valaki az idősebb házaspárból?)!

3. Tiszteljék felnőtt gyermekük (vagy házastársa) érdeklődését! Próbálják meg figyelmesen hallgatni őket, mialatt hobbijukról mesélnek, sőt legyenek néha hajlandóak is velük együtt részt venni abban. Ilyenkor adhatják meg igazán számukra a szabadságot, hogy önmaguk lehessenek, s beléphetnek az ő kis személyes világukba. Például ha a vadászat a vej hobbjaja, az após pedig szereti a természet csendjét, akkor együtt is kimehetnek az erdőbe.

Ha az előző 3 pontot a fiatal házaspár szemszögéből nézzük:

1. Ha úgy érzik, hogy a szülők irányítják életüket, akkor köszönjék meg szépen szeretetüket, s kérjék meg őket arra, hogy tartsák tiszteletben döntéseiket.

2. Ne fogadjanak el olyan segítséget, melynek következményeként hosszú távon függő helyzetbe kerülnek szüleiktől!

3. Ne tekintsék természetesnek, hogy szüleikre bármikor számíthatnak bébiszitterként! Jó előre kérdezzék meg őket, hogy ráérnek-e!

Tudnia kell az apósoknak és anyósoknak, hogy gyermekének és házastársának közös életüket megkezdve egymásnak kell megfelelniük és nem nekik.

— Ismerünk egy nagymamát, aki mindhárom fiának esküvőjén azt mondta a menyeknek, hogy elfogadjak gyermekemnek. Ugyanennek a nagymamának az egyik menyé már most kérte, hogy nyáron vigyázzon gyermekeire.

— Egy előadásban hallottuk a következőket a leendő nagyszülői hivatással kapcsolatban. Ha a gyermekünk megházasodik, akkor figyeljünk arra, hogy ezt mondjuk neki, és így is gondolkodjunk: „Te már önálló

családban élsz. Ha szükséged lesz ránk, itt leszünk a háttérben. Vagy ha nagyon hiányoztok, akkor telefonálni fogunk.” Ahelyett hogy nekiállnánk saját magunktól rendet tenni, vagy megjavítani dolgokat a fiataloknál, inkább kérdezzük meg őket, mi-
ben segíthetnénk!

— Fontos, hogy soha ne menjenek a nagyszülők váratlanul, bejelentés nélkül a gyerekeikhez. Csak akkor szóljanak bele az unoka nevelésébe, ha ezt a szülők kifejezetten kéri! Fontos, hogy a nagyszülők feltétel nélkül elfogadják és szeressék az unokákat, ne kivételezzenek egyikkel se!

Mit is tehetünk még fiatal házaspárként?

— A szülőkkel való helyes kapcsolat kialakításában fontos, hogy leváljunk róluk. Ha ez sikerül, akkor már független emberként tudunk szeretetteljes viszonyt ápolni velük.

— Jó, ha minél hamarabb megbeszéljük egymás szüleivel, hogy hogyan szólíthatjuk őket.

— Fontos, hogy tiszteljük a szüleinket, s rendszeresen tartsuk velük a kapcsolatot, érdeklődjünk hogyanléteik felől!

— A szeretetkapcsolatok növeléséhez ajánljuk a szülők kedvének keresését. Figyeljünk az anyós-após szeretetnyelvére! Hogyan éreztethetnénk még inkább velük, hogy szeretjük őket? Ha szeretnénk megismerni a másikat, őszintén kérdezzük és hallgassuk meg! Ha nem értünk egyet, akkor ne vágjunk közbe! A kapcsolatokat a megértésre való törekvés segíti. Tisztázó kérdésekkel még inkább építhető a kapcsolat, mert a megértést szolgálja: Jól értem, hogy...? Köszönöm, hogy elmondtad. Így már jobban értelek. Ha figyelmesen végighallgattuk, akkor utána már elmondhatjuk a saját véleményünket is.

— Ha szeretik a szülők a pontosságot, akkor törekedjünk arra, hogy minél hamarabb náluk legyünk!

— Már többször elhangzott az imádság szerepe is, hiszen a Szentlélek növelni tudja minden félben a türelmet, a szeretetet és az elfogadást is. A szeretet és az ima idővel minden elrontott helyzetet helyre tud hozni Isten segítségével!

— A szeretet gyakorlati alkalmazására a leginkább segítség ez a két szó: jóság és türelem.

Jóság: Példabeszédek könyve: „A higgadt válasz elhárítja az indulatot, de a bántó beszéd haragot támaszt.” A jóság abban is megmutatkozik, ahogyan viszonyulunk másokhoz (szívességek).

Türelem: Nem oldódik meg minden véleménykülönbség egyetlen beszélgetéssel vagy azzal, hogy alszunk rá egyet. Mások nézőpontjának megértéséhez időre és erőfeszítésre, valamint a véleménykülönbségekről való egyezkedésre van szükség.

— Nem vagyunk tökéletesek sem mi, sem házastársunk családja. Bocsnatkérés, hibáink elismerése segíthet abban, hogy mások is türelmesek legyenek velünk.

Külön vagy együtt a szülőkkel? A mai felnőttek beállítottasága alapján azt mondhatjuk, hogy kellő távolságban éljen a házaspár a szülőktől! Ez az egészséges. Tudjanak segíteni, de ne lógjanak a nyakukon állandóan!

Nem szabad hát szeretni a szülőket? De igen, nagyon kell szeretni őket! Csak éppen a szeretet helyes sorrendje ez: első helyen álljon a hitves, második helyen a gyerekek és csak a harmadik hely illeti meg a szülőket! Az ember legnagyobb jótevői általában a szülei. Mindent meghálálni nekik úgy sem lehet. Annyira kell tehát jónak lenni hozzájuk, amennyire csak képesek vagyunk Isten segítségével. Tanuljuk meg a szülőket minden hibájuk ellenére őszintén tisztelni, becsben tartani, velük bensőséges jó viszonyt kialakítani! Ez az egyetlen biztosíték arra, hogy nekünk is szép legyen az öregkorunk.

Kívánjuk, hogy ti is úgy érezhesétek magatokat, mintha két édesanyátok, illetve édesapátok lenne!

Drága Menyeyi Atyánk! Köszönjük, hogy szülői hivatással ajándékozta meg bennünket. Kérjük, hogy akaratod szerinti apósokká, anyósokká válhassunk majd egykor, s kérünk, hogy mindenkor szerető szívvel tekintsünk szüleinkre, anyósunkra és apósunkra is! Ámen!

Eszik Nándor és Kata

„IRGALOMRA LETTÉL!”

Csak a harmadik unszólásra adtam be a derekamat. Pedig már megtanulhattam volna, hogy ha hívnak, menj! Ám az ember kifogásokkal terhes, azt hiszi, egyszerűbb nemet mondani, nem mozdulni. Meg egyébként is: bonyolult, szervezést igényel, kell ez nekem?

Most már tudom, **KELL!** És szégyellem, hogy nem mondtam rögtön igent.

Immár sokadszor tapasztalhattam meg, hogy minden lelkigyakorlaton, minden szent alkalmon ajándékok várnak. Az Úr nagylelkű, és elhalmoz ajándékaival. Csak az a kérdés, kész vagyok-e kinyitni a szívemet és elfogadni.

Nagyon hálás vagyok Istennek mindazért, amit a Szentlélek-szeminárium nyolc hete alatt megélhettem, és amiket tapasztalok azóta. Hálás vagyok a Mécses közösségnek, amelynek tagjai olyan hitelesen, mécsesnél sokkal fényesebben világítva tettek tanúságot Isten szeretetéről, a Szentlélek működéséről és jelenlétéről. Csodákat éltem meg ezekben a hetekben, és csodás békességet kaptam az Úrtól, ami azóta is kísér. Az, hogy az első előadás alatt tömény liliumillatot

ISTEN SZERET!

Mikor úgy éreztem, senki nem szeret, mikor azt hittem, minden elveszett, akkor jött ő, ki áll mindenek felett, hatalmasabb nála itt senki sem lehet!

Térdre hullok előtte, lehajtom fejem, alig hiszem el, hogy itt van énvelem. Nem értem én, hogy miért nézett reám, hisz' árnyék vagyok csupán az ő oldalán!

Királyok királya, mennynek, földnek ura, bűnös ember vagyok, ne nézzél rám soha! Hagyj el engemet, mert ha így szeretsz, ezzel még nagyobbá teszed a bűnömet!

Isten nem szól, nem beszél, csak a szeretet fényét érzem én. Király vagy, és örökké az is maradsz, uralkodsz, és mégis a szolgáló te vagy!

Bognár László

éreztem, még lehetne akár érzékszerveim kósza játéka, véletlen is. (De a dolog itt nem ér véget, és a véletlenekben egyébként sem hiszek.) Az első előadást továbbiak követték. Fel-emelő volt hallgatni őket, mert a kö-

zösség tagjai nem csak okosságokat mondtak, hanem úgy beszéltek, mint aki „értő lélekkel bír, és ismeri az Urat”. Szavaik nyomán én is közelebb kerültem hozzá.

Nem csak az előadások adtak sokat a szeminárium alatt. Minden alkalmat úgy kezdtünk, hogy sok-sok énekkel és imával dicsőítettük az Urat. Ezek megalapozták mindegyik találkozásunkat. Azóta dicsőítéssel kelek és dicsőítéssel fekszem, és gyakran kapom azon magam, hogy dicsőítő énekbe kezdek — csak úgy, az irodában, a konyhában, az autóban...

A kiscsoportos beszélgetésekben is sokat kaptunk: a tanúságtételek megerősítették bennünk az előadáson elhangzottakat.

A legnagyobb hatással azonban az a különleges alkalom volt rám, amikor párok imádkoztak értünk a Szentlélek ajándékaiért. Ahogy elhangzott egyikük szájából az első mondat, anynyira szíven ütött, hogy elkezdtem zokogni. Elképesztő érzés volt: még sosem éreztem ennyire könnyűnek és hálásnak magam, és közben patakok-

ban folyt a szememből a könny. Megszűnt az idő és a tér, és csak a kettejük hangját hallottam. Sok-sok szép ígéret, vigasztalás és tanács hangzott el, majd a végén egy ígérésvetületet húztam, amin ez állt: „Irgalomra lettél!”

És ez nem csak amolyan általános ígéret volt a megváltásomról, mert azóta sokkal békésebbek, sokkal kiegyensúlyozottabbak a hétköznapjaim. Egy régi-régi terhet vett le rólam az Úr, amire mióta eszemet tudom, keresem a megoldást. Rendszeresen gondot okozott, belső elégedetlenséget és frusztrációt, hogy állandó időproblémákkal küzdöttem. Nyomasztott, és furcsa, néha már-már bénító érzés volt, hogy nem bírok a végére érni a feladatoknak — alkalmatlanok és értéktelennek éreztem magam sokszor emiatt. Most pedig egyszerűen felszabadultam ez alól a nyomás alól. (Érdekes, hogy az életgyónásban is pont ezt vittem az Úr elé, mert úgy éreztem, ez az, ami a legjobban eltávolít tőle.) Nagyon hálás vagyok mindezért.

Köszönöm kis csoportunkat is, amely a szeminárium után alakult. Bízom benne, hogy formálódó közösségünk mindannyiunk lelki épülését fogja szolgálni Isten dicsőségére.

BBBeáta

Fotó: Göndics Jánosné

GYÓNNI?

Gyónni kellemetlen. Sok katolikus valahova a tudata peremére száműzi a gyónást. Ünnepek közeledtével nagyot nyög és rászánja magát, hogy aztán minél hamarabb visszatérjen a „rendes” kerékvágásba, ahol nincsenek ilyen kényelmetlen dolgok.

Mások áhítják a gyónást, és eget-földet bejárnak, amíg találnak papot, aki hajlandó fogadni őket, és óraszám hallgatni vallomásaikat, amelyekben nem annyira bűneik, mint pszichológiai állapotuk játssza a főszerepet. Ha aztán ezt a megértő gyóntatót távolabbra helyezik, vagy netán Isten magához szólítja, felhagynak a gyakori gyónással.

A két típusban egy közös: egyiknek se változtat életén a gyónás. Csak emberi kielégülést nyújt. Az egyik eleget tett a törvénynek és hagyománynak, a másik jól kibeszélte magát és megkönnyebbült. De Isten maradt, ahol volt, és ők is maradtak, ahol voltak.

Pedig a bűnbánat szentségének az volna a rendeltetése, hogy Isten belépjen életünkbe és megváltoztassa azt. Kövessük a feloldozás szövegét: „Isten, a mi irgalmas Atyánk, aki Szent Fiának kereszthalála és feltámadása által kiengesztelte önmagával a világot és kiárasztotta a Szentlelket a bűnök bocsánatára, az egyház szolgálata által bocsásson meg neked és adja meg a békét; és én feloldozlak téged bűneidről az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében.”

Az egyház szolgálata révén a bűnbánóban Jézus kereszthalának és föltámadásának ereje lép működésbe, és kiárad rá a mindent megújító Szentlélek. Nem az elkövetett bűnök pusztasztornírozása, törlése megy végbe, hanem Isten újjáteremtő műve. Aki bűnös-ként térdelt le, szent-ként kel föl. Aki a pusztulással volt eljegyezve, most a Szentháromság életét hordja magában. A csődre ítélt egzisztencia immár a teremtő Szeretet edénye. „Aki Krisztusban van, új teremtmény” (2Kor 5,17).

A gyónáshoz részünkről szükséges a hit, a megtérés elhatározása és a bűnvallomás. A „megtérés elhatáro-

zása”, vagy más néven bűnbánat, sokkal több az elégtétel elvégzésének szándékánál. Szükséges, hogy a gyónás megtérést jelentsen, vagyis elfordulást a bűntől és odafordulást Istenhez, akit a jövőben teljes szívünkkel törekszünk szeretni. A gyóntató részéről egy szükséges: a feloldozás. Ezzel teszi értünk a legtöbbet, minden más csak kísérőjelenség. A gyónás szertartása szentség. Isten cselekvése, nem a papé.

(Forrás: www.hagiosz.net)

Gyakori kérdés, hogy mit gyónjak? Gyónni csak alapos lelkiismeret-vizsgálat után tanácsos, hiszen csak az hozza felszínre, illetve segít észrevenni bűneinket, mulasztásainkat, rossz szokásainkat.

HOGYAN GYÓNJUNK?

1. Cél: töreksem az életszentségre (szentté válás).

A lelki előrehaladás egyik legfontosabb eszköze: hogy időről-időre, gyónástól gyónásig válasszunk egy konkrét elhatározást (erényt, ígét), s elsősorban arra figyeljünk, azt próbáljuk hűségesen élni. Reggeli imánkban ezzel az elhatározással induljunk; este vizsgáljuk meg, hogyan sikerült életre váltani.

2. Hogyan készülünk fel jól a gyónásra?

— Kérem a Szentlelket, hogy segítsen látni a múlt időszakot, felismerni gyengeségeimet!

— Hálát adok. Köszönetet mondok, hogy Isten szeret, megbocsát, velem volt ott is, ahol én elfeledkeztem róla, hogy újat kezdhetek.

— A lelkiismeretvizsgálatban a „lelki tükrök” alapján megvizsgáljuk életünket: Melyek a leggyakoribb hibáim, és mi az oka, hogy újra és újra előfordulnak? Elvégeztem-e az elégtételt? Mi volt az elhatározásom? Hogyan haladtam ebben előre? Megvannak-e lelki életem keretei: elsősorban a komoly reggeli ima (elég időt szánok-e rá, megtervezem-e minden reggel, hogy elhatározásomat hogyan fogom élni?); az esti ima igazi megnyugvás (hálaadás és napom rendezése Istennel), megújulás-e Isten sze-

retetében? Korábbi elhatározásaimhoz hűséges vagyok-e? Építem-e a szeretet kapcsolatát a rám bízottakkal (családban, iskolában, munkahelyen)? Építem a plébánia közösséget? A hittant stb.? Anyagilag is érzem felelősségemet? Fájdalmaimban, gyengeségeimben sikerül-e felismernem (és köszöntenem!) a keresztre feszített Jézust? Felfedeztem-e az ő megváltó erejét, jelenlétét, szeretetét? Sikerült-e az ő erejéből újra kezdenem?

Bánat: lélekben a keresztre feszített Jézus elé borulok le, előtte bánom meg bűneimet; fájlalom, hogy bűneimmel az ő Testét, az egyházat is sértettem: nem adtam életet ott, ahol adhattam volna. Az ő megváltó erejében bízva hiszem, hogy újat kezdhetek vele.

Erős fogadás: hittel kérem a Szentlelket, hogy tegyen szentté. Megígérem, hogy ezért meg akarok tenni mindent, és megtervezem, miben kell előrelépni a következő gyónásig. Konkrétan fogalmazzam meg, mi az, amit minden nap (vagy hetente stb.) tenni fogok!

3. A gyónás: Imádságos lélekkel lép be gyónni (Istenemhez, Atyámhoz jövök, aki végtelenül szeret engem)! Lélekben (vagy fizikailag is) az értünk meghalt és minket feltámasztani akaró Krisztus elé térdelek!

4. A gyónás után ne siess el! Menj az Oltáriszentség elé, s ott adj hálát Jézus felemelő kegyelméért! Végezd el az elégtételt! S a (lelkivezetővel megbeszélte) terv szerint indulj egy megújult életre!

(Forrás: www.boldogoseb.hu)

Alsóvárosi
HARANGSZÓ

Kiadja: Szent József Plébánia, Nagykanizsa
Felelős kiadó: Váron István plébános
Főszerkesztő: Fűrné Kinsztler Anita
Szerkesztőbizottság:
Balogh András, Baloghné Békési Beáta,
Csonka Laura, Fűrné Kinsztler Anita,
Mónai Zsuzsanna, Váron István
Tipográfus: Lengyák András
Kizárólag belső használatra!

www.szentjosefplebania.hu
www.facebook.com/istiatya.hu